

Дамян Дамянов

Посвящение

Къде си моя първа обич?
Разпръсна ни света голям!
А беше време... Даже в гроба
не исках да отида сам.
Не исках да съм сам без тебе.
Не искаше и ти – сама.
За двамата ни бе потребен
един живот. Една земя
под нас или над нас да бъде.
Ала животът се мени.
Земята се върти и пъди
прашинките на две страни.
Земята се върти. Пилее
листа и птици, сняг и прах...
Върти се тя и те – със нея!
И те – със нея, ние – с тях!
Довчера влюбени и вечни,
днес – аз съмичък, ти – сама.
Като два полюса далечни,
два края на една земя.
И двете точки на кълбото
се гонят всеки миг и час.
А колко други във живота
се гонят също като нас!
И как безкрайно се пътува
по паралела „Аз и Ти“...
Затуи откакто свят светува
кълбото земно се върти.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8700>]